

Kalt til å være lik Kristus
Av David Wilkerson

April 11, 2005

En kjær kristen kvinne fortalte meg nylig: "Jeg lærer meg hensikten med livet gjennom et kurs jeg deltar i." Hun var i ferd med å avslutte et åtte ukers kurs som hadde som formål å hjelpe mennesker til å oppdage sitt kall. Hun sa at alle deltakerne på kurset var spente på å finne hensikten med livet.

På radioen hørte jeg en pastor fortelle noe liknende. Han tilbød å hjelpe lytterne med å oppdage sine åndelige gaver. Dersom du bestilte hans spørreskjema, fylte det ut og sendte det inn, ville staben hans utrede dine spesielle gaver. Deretter ville de fortelle deg hvordan du skal finne din plass på Kristi legeme.

Et frustrert ektepar som sto i tjeneste sammen, skrev til meg: "Vi har lett etter måter å oppfylle Guds kall i våre liv på. Men vi har støtt på alle slags hindringer. Vi er så motløse at vi stundom får lyst til å gi opp." Kanskje dette paret vil ta i bruk de verktøy som disse andre har prøvd. Jeg vet at slike redskaper er til hjelp til en viss grad. Bibelen sier at Gud gir gaver til sitt folk, og jeg tror også at noen er kalt til spesielle ting.

Man allikevel er jeg overbevist ut fra Skriften at det bare finnes en hensikt for alle troende. Vårt spesielle kall er samlet i denne ene hensikten, og alle gaver springer ut fra den. Og dersom vi går glipp av denne hensikten, så vil alle våre ønsker og bestrebelsler være forgjeves.

Jesus oppsummerer denne hovedhensikten i Joh.15:16: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, og bestemt dere til å gå ut og bære frukt." Hensikten med våre liv er ganske enkelt dette: vi er kalt og utvalgt til å bære frukt.

Hva er så frukten vi skal bære?

Mange oppriktige kristne tror at å bære frukt ganske enkelt betyr å føre sjeler til Jesus. Men å bære frukt betyr noe mye større en sjelevinning.

Frukten Jesus taler om er Kristuslikhet. For å si det enkelt, å bære frukt betyr å gjenspeile Jesuslikhet. Og uttrykket "mye frukt" betyr "stadig voksende Kristuslikhet."

Å vokse mer og mer lik Jesus er selve hovedhensikten i livet. Den må være sentral i alle våre aktiviteter, vår livsstil, våre relasjoner. Ja alle våre gaver og kall – vårt arbeid, tjeneste og vitnesbyrd – må virkelig strømme ut fra denne hovedhensikten.

Dersom jeg ikke har et hjerte som Kristus – dersom jeg ikke blir merkbart mer lik ham – så har jeg fullstendig bommet på Guds hensikt med mitt liv. Det betyr ingenting hva jeg har oppnådd for hans rikes skyld. Dersom jeg bommer på denne ene hensikten, så har jeg levd, forkynt og strevd forgjeves.

Du må forstå at Guds hensikt for meg kan ikke bli oppfylt i det jeg gjør for Kristus. Den kan ikke måles på grunnlag av noe jeg presterer, selv om jeg helbreder de syke eller kaster ut demoner. Nei, Guds hensikt for meg blir bare oppfylt ved at jeg blir mer lik ham.

Kristuslikhet handler ikke om hva jeg gjør for Herren, men om hvordan jeg blir forvandlet til hans bilde.

I disiplenes forestilling var tempelet i Jerusalem et stort verk av Gud, en storartet dåd. De tok med Jesus på en omvisning for å vise ham det storslagne ved konstruksjonen, de store folkemengdene som daglig samlet seg der og alle de religiøse aktivitetene som fant sted der. De trodde at Kristus ville bli like imponert over det som dem.

I stedet kvalte Jesus deres entusiasme. Han sa til dem, i korte trekk: ”Alt dette vil falle ned. Det vil ikke bli en stein igjen. Disse folkemengdene vil bli spredt og til og med hyrdene vil flykte. Alt ved dette stedet som imponerer dere – alt som ser så religiøst ut – kommer til å bli forkastet. Og det vil skje fordi dette ikke gjenspeiler Kristus. Det er menneskesentrert, og det åpenbarer kun ting om menneskene.”

Disiplene hadde faktisk vært opptatt av feil tempel. De hadde festet blikket på dette menneskeskapte tempel. Deres fokus var rettet mot den religiøse aktiviteten. Og de ble imponert over de gale tingene. Det som skjedde der var ingen presentasjon av Faderen. Tempelet hadde blitt en hule for tyver og pengevekslere. Profetene og prestene var bare ute etter å mele sin egen kake. De misbrakte til og med sine foreldres økonomi. Tempelet handlet ikke om Kristi hensikter i det hele tatt.

Kort sagt så fikk Jesus vendt disiplenes oppmerksomhet mot det åndelige tempel. Som Paulus senere skrev til menigheten: ”Vet dere ikke at dere er Guds tempel?” (1. Kor. 3.16).

Jeg tror at mange av dagens kristne er som disiplene. Vi blir imponert over de enorme kirkebygningene, av de mengdene som strømmer til hver søndag, over den enestående tilbedelsen over de mange programmene og tjenestene. Men Jesu budskap til oss er tydelig: vi skal ikke fokusere på bygninger av stein og tre, på tilbedelsesstil eller hvordan menigheten er ledet. Disse tingene vil bare distrahere oss. I stedet skal vår fokus være på det åndelige tempel.

Faktum er at den Hellige Ånd er i sitt tempel hele tiden. Han bor i våre legemer. Og han er til enhver tid beredt til å føre oss frem til den hensikt han har for oss. Det betyr at vi må ha vårt åndelige hus i orden.

Det finnes tider da vi er kalt til å dømme rettferdig. Skriften kaller alle kristne til å avsløre falske lærer og falske profeter. Spesielt pastorer skal i Guds hus tale tydelig imot det som ikke gjenspeiler Kristus.

Men Peter sier at dommen begynner med Guds hus. Og ”hus” betyr ikke bare kirken, men også vårt legemlige tempel. Jeg skal dømme meg selv – å se på tilstanden til mitt eget tempel – før jeg er i stand til å dømme noe jeg ser i kirken.

Jesus sier: ” Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar han bort ... Om noen ikke blir i meg, da kastes han ut som en gren og visner, og de samler dem sammen og kaster dem på ilden, og de brenner.” (Joh. 15:2,6). Hva det måtte være i kirken som ikke gjenspeiler Kristus – alt som er fordervet eller falskt, eller som ikke leder hans folk inn i større likhet til ham – vil bli tatt hånd om. Jesus vil kaste det ut. Og han vil få denne tjenesten og dens onde utøvere til å visne. Tilsutt vil han avsløre den, ruinere den og stenge den.

Jeg er overbevist om at dersom alle kristne som lever i dag kunne ha vandret gjennom tempelet på Jesu tid, så ville de ha blitt sorgfulle over det de fikk se. Prester som tømte folkets lommer på 'si, grådighet og forderv, pengegalskap – alle ting ville virke sjokkerende. En slik kristen ville undre seg: "Hvor lenge vil Herren holde ut slik dårskap i sitt hus?"

Men sannheten er at tilstanden i tempelet ikke burde være gjenstand for vår bekymring. Jesus tok et oppgjør med ondskapen der. Han tok med seg en svepe og rensset sin Fars hus. Og han rev ned alle de korruperte tjenestene som hadde sin virksomhet der.

I dag er vi tjenere av den samme Kristus som rensset tempelet. Og han er trofast så han vil kaste ut alt forfall i sin menighet, i sin tid og på sin måte. Dersom han ville, kunne han føre alle falske profeter til fall over natten. Derfor skal vi stole på at han skal hånd om sin kirke. Vår oppgave er å sørge for at ingen verdslighet sniker seg inn i vårt eget jordiske tempel.

Paulus sier: "Vi er kalt etter hans råd"

"For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt." (Rom 8:28). Budskapet til Paulus i dette verset er enkelt: "Alle ting burde vende seg til det gode i livet til dem som elsker Gud og som vandrer på hans veier."

Denne sannheten får meg til å undres: hvorfor er det så mye motløshet og nød blant kristne? Hvorfor er så mange pastorer utslitte, trette og forlater tjenesten i skarevis rundt om i verden? Hvorfor er det en slik forferdelig konkurranse mellom forskjellige menigheter?

Jeg ser kirker overalt som står til halsen i materialisme og gjeld, mens mennesker tigger etter livets svar. Jeg bare spør, hvordan kan dette være det overflodslivet Paulus sier at vi skal kunne glede oss over? Det likner ikke mye på et godt liv. For å være ærlig ser det mer ut som et elendig liv. Gå bare inn i en kristen bokhandel og se på boktitlene. De fleste er bøker om hvordan man skal overvinne ensomhet og depresjon, hvordan man skal finne tilfredshet og helhet i livet. Hvorfor er det blitt slik?

Det er fordi vi har misforstått hele budskapet. Vi er ikke kalt til å lykkes på alle områder, å være fri fra alle problemer, å bli noe spesielt eller å "gjøre suksess." Nei, vi går glipp at det ene kallet, det viktigste fokus som er ment å være det sentrale i våre liv: å bære frukt i å bli mer lik Kristus.

Da jeg var tjuei år gammel ble jeg invitert til lunsj av en kjent, eldre evangelist. Han ga meg dette rådet: "Dersom du ikke har lykkes innen du er femti så vil du aldri klare det. Jeg har fem år til og etter det er mine sjanser til å lykkes borte for alltid. Så jeg kommer til å starte et landsdekkende TV-program."

Jeg tenkte med meg selv: "Lykkes? Dette høres ikke ut som røsten Kristus kaller med." Like etterpå satte Gud denne mannen på hylla. Han forsvant i glemselen, alle hans drømmer ble knust. Det er trist, men i dag hører jeg flere slike historier på mine reiser. Flere pastorer har fortalt meg: "Jeg skal bygge en Mega-kirke."

En mann som tidligere gikk i vår menighet sa til meg: ”Jeg blir så sint når jeg ser andre som gjør det godt, mens jeg har så mange økonomiske behov. Det er min tur nå. Jeg vil gjøre det uansett hva det koster.” Sist jeg hørte om denne mannen så var lovens lange arm etter ham.

Sannheten er at mange av oss er kalt til å være vanlige kristne. Men vi legger slikt press på oss selv for å holde tritt med dagens konkurranseånd. Vi presser våre barn til å bli leger, advokater, fremstående forretningsfolk, ja til og med ”suksessrike” pastorer. Men vi trenger ikke å lykkes med noe for å finne hensikten med våre liv. Vi trenger ikke å bygge store bygninger, skrive bøker eller samle folkemengder. Paulus sier at vi er forutbestemt til å bli formet til Kristuslikhet, og det er vår eneste hensikt: ”For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønnns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre.” (Rom. 8:29).

Jesus var helt overgitt til Faderen, og det var alt for ham. Han uttalte: ”Jeg verken gjør eller sier noe uten det Faderen ber meg om.” Paulus sier at alle troende skal følge det samme mønster og retning, å ha den samme hovedinteresse: ”Jeg er her for min Herre.”

Så ønsker du å bære ”mye frukt” som springer fram av å bli mer lik Kristus? Jeg stilte meg selv dette spørsmålet da jeg forberedte dette budskapet. Og Ånden visket til meg: ”David, du må være villig til å se på hvordan du oppfører deg mot andre.”

For å si det enkelt, så handler å bære frukt om hvordan vi behandler mennesker. Vi oppfyller vårt livs hensikt bare når vi begynner å elske andre slik Kristus har elsket oss. Og vi blir mer lik Kristus når vår kjærlighet til andre vokser. Jesus sier: ”Likesom Faderen har elsket meg, så har jeg elsket dere. Bli i min kjærlighet.” (Joh. 15:9). Hans bud er enkelt og tydelig: ”Gå og elsk andre. Gi den ubetingede kjærlighet jeg har vist deg til andre.”

Ånden minner meg på tre områder hvor Kristi ubetingede kjærlighet må begynne:

1. Denne kjærlighet må begynne i våre hjem.

Jesus befaling handler om hvordan jeg behandler min ektefelle og mine barn. For enslige betyr det hvordan du behandler dine romkamerater, medkristne og de menneskene som står deg nærmest.

Denne sannheten var kjernen i Malakis profeti til Israel. Gud sa til prestene på den tiden: ”Og dette er det andre dere gjør: Dere dekker Herrens alter med tårer, med gråt og sukk. Han vil ikke mer se på offergaven eller ta imot noe med glede av deres hånd.” (Mal. 2:13). Gud sa: ”Jeg godtar ikke lenger deres ofringer eller tilbedelse. Jeg vil ikke ta imot noe av det dere kommer med.”

Hvorfor godtok ikke Gud tjenesten til disse mennene lenger? ”Og dere sier: Hvorfor? - Fordi Herren har vært vitne mellom deg og din ungdoms hustru. Du har vært utro mot henne ... Men dere skal ta vare på deres liv. Mot din ungdoms hustru må du ikke være troløs.” (Mal. 2:14-15). Alt handlet om ekteskapene deres.

Det finnes ingen vei utenom. Dersom jeg skal bli den mann og tjener som Gud har kalt meg til å være, så må min kone være i stand til ærlig å si foran himmelen, helvete og verden: ”Min mann elsker meg med Kristi kjærlighet. Han gjør feil, men han blir mer og mer tålmodig og forståelsesfull mot meg. Han blir mer mild og omsorgsfull. Og han ber sammen med meg. Han er ikke falsk. Han er det han forkynner.”

I dag hjelper jeg til å lede en menighet som med rette kan kalles en Mega-kirke. Jeg holder pastorkonferanser rundt om i verden hvor jeg forkynner til tusener. Jeg grunnla Teen Challenge, et kristent rehabiliteringsprogram for alkoholikere og narkomane som i dag har over 500 sentre over hele verden. Jeg har skrevet rundt 20 bøker, hjulpet til med å etablere en bibelskole, reist et krisehjem for enslige mødre og deres barn. Jeg har fått æresbevisninger dynget over meg.

Men dersom dette ikke er min kones vitnesbyrd – dersom hun har en hemmelig smerte i sitt hjerte som sier: ”Min mann er ikke den Guds mann han later som om han er” – da er alt jeg har utrettet i mitt liv forgjeves. Alt mitt arbeid – forkynnelsen, bragdene, gavene til gode formål, de mange reisene – summen av det er ingenting. Jeg er en visnende, ubrukelig gren som ikke bærer Kristuslikhetens frukter. Jesus vil få andre til å se døden i meg, og jeg vil ikke være verd mye for hans rike.

Du kan evangelisere alt du vil, vitne og dele ut traktater. Du kan gå i kirken uke etter uke og synge lovsanger til Gud. Men hva sier din ektefelle om deg? Hvilket liv lever du i hjemmet?

En middelaldrende pastor og hans kone kom sønderknuste og gråtende til meg. Pastoren fortalte meg gjennom tårer: ”Broder David, jeg har syndet mot Gud og min kone. Jeg har begått ekteskapsbrudd.” Han ristet av sann, hellig sorg da han bekjente sin synd til meg. Så vendte hans kone seg til meg og sa mildt: ”Jeg har tilgitt ham. Hans anger er ekte for meg. Jeg vet at han ikke er den slags mann. Jeg er trygg på at Herren vil gjenopprette vårt forhold.”

Jeg hadde det privilegium å være vitne til starten på en vidunderlig helbredelse. Vi kan aldri gjøre godt igjen våre tidligere feiltrinn. Men der det er sann omvendelse lover Gud å gjenopprette alt det gresshoppene har spist opp.

Men det svik Malaki beskriver handler ikke bare om hor og ekteskapsbrudd. Det inkluderer alt som ikke kan kalles Kristuslikt, slik som ond sinnethet, bitterhet og uærlighet. Denne type forræderi gjør også til intet de ting vi har gjennomført i livet. Gud sier til alle som gjør slikt: ”Jeg vil ikke akseptere dine gjerninger, din tilbedelse eller noe av det du gir til meg. Jeg har en strid gående med deg.”

Jeg ønsker i dypet av mitt hjerte at alle ektepar som erfarer et Kristussentrert ekteskap vil reise seg opp og fortelle sannheten: ”Det er ikke lett.” Ekteskapet er en daglig anstrengelse, på samme måte som det kristne livet er det. På samme måte som med Korsets vei, så må vi daglig gi opp våre rettigheter. Satan vet selvfølgelig at vårt hjerte er innstilt på å bli mer Kristuslik i vårt hjem, så han vil stadig føre prøvelser i vår vei.

Kort sagt så er det ingen skole som er så vanskelig og intens som ekteskapets skole. Og du kommer aldri til eksamen. Gud gjør det klart for oss: Vårt liv sammen med våre kjære er toppen, selve høydepunktet på alle våre prøvelser. Dersom vi ikke lykkes her, så vil vi ikke lykkes på noe annet område i vårt liv.

2. Kristuslighet handler også om hvordan jeg behandler mennesker utenom familien.

Å være Kristuslik er å gjenkjenne Jesus i andre. På mine reiser møter jeg mange dyrebare menn og kvinner som jeg vet er helt overgitt til Herren. I det øyeblikk jeg møter dem gjør mitt hjerte et hopp. Selv om vi aldri har møttes tidligere, har jeg et vitnesbyrd fra den Hellige Ånd om at de er fylt av Kristus.

Jeg kan fremdeles se noen av ansiktene deres for meg: Pastorer, biskoper, fattige gateevangelister. Og i det øyeblikket jeg møtte dem gikk det opp for meg, uten at et ord ble sagt: "Denne mannen har vært sammen med Jesus. Denne kvinnen er tilfreds i Kristus." Når jeg hilser på dem sier jeg alltid den ene tingen jeg vil at andre skal si om meg: "Bror, søster, jeg ser Jesus i deg." Jeg mener det ikke som smiger, det er den Hellige Ånds vitnesbyrd.

Vi vet at Kristuslighet betyr å elske andre slik han elsker oss. Men det betyr også å elske våre fiender – de som hater oss, som foraktelig bruker oss, de som ikke er i stand til å elske oss. Og vi skal gjøre dette uten å forvente noe til gjengjeld. Det er selvfølgelig umulig etter menneskelige mål å elske slik som dette. Det finnes ingen "gjør-det-selv" bøker, ingen liste med prinsipper eller noe mål av menneskelig intelligens som kan vise oss hvordan vi skal elske våre fiender slik Kristus elsker oss. Allikevel er vi befalt å gjøre det. Og vi skal gjøre det med en stadig økende målbevissthet. Ifølge Jesus er dette de fruktene vi skal bære.

Så hvordan skal vi gjøre det? Hvordan skal jeg elske muslimen som spyttet meg i ansiktet et kvartal unna kirken vår? Hvordan elsker jeg menneskene som redigerer internettsidene der de kaller meg en falsk profet? Hvordan elsker jeg de homofile som går i tog gjennom gatene og bærer skilt hvor det står: "Jesus var Homo"? Hvordan skal jeg virkelig elske dem i Kristus? Jeg vet ikke engang hvordan jeg skal elske andre kristne i egen kraft.

Veldig enkelt, det må være den Hellige Ånds verk. Slik Jesus ba til Faderen: "... for at den kjærlighet som du elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem." (Joh. 17:26). Kristus ba Faderen om å legge sin kjærlighet inn i oss. Og han lover at den Hellige Ånd vil vise oss hvordan vi skal leve ut denne kjærligheten:

"Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynne dere. Han skal herliggjøre meg, for han skal ta av mitt og forkynne (eng. overs.: vise) det for dere." (Joh. 16:13-15).

Hører du hva Jesus sier her? Den Hellige Ånd vil trofast samle opp alle måter Jesus har elsket andre på og "vise det for dere." Ånden fryder seg over å vise oss mer av Jesus. Det er grunnen til at han bor i vårt legemlige tempel: for å lære oss om Kristus. "Dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere ... han skal lære dere alle ting ..." (Joh. 14:17,26).

3. Og til sist, en kirkesplittelse som ikke er av Kristus har frarøvet kirken dens kraft og innflytelse i alle nasjoner.

I apostolisk tid var kirken så full av Kristi autoritet at den fikk konger og herskere til å skjelve. Paulus og hans unge pastorer og evangelister forkynte uten frykt. De fylte hele byer og nasjoner med budskapet om Jesus. Her var en kirke som var kjent for sin Kristuslighet, dens kraft til å påvirke både himmelen og jorden.

Men i dag er mye av kirken blitt en svak, ynkelig institusjon som har veldig lite av Kristi autoritet. Den blir spottet og latterliggjort over hele verden. Når jeg reiser fra nasjon til nasjon kan jeg se grunnen til det. Jeg finner ofte kirken i en trist forfatning, preget av en transsynt kirkesamfunnsånd. Alle grupperinger hevder å være av Kristus og at de forkynner et bibelsk evangelium. Men i noen tilfeller kan ikke disse gruppene så mye som sitte ned ved samme bord.

Men gledelig nok så er det kristne ledere i mange land som krysser grenser mellom kirkesamfunnene for å hjelpe oss å arrangere våre konferanser. Men fremdeles eksisterer ofte en stor kløft mellom ulike kulturer og folkeslag. Noen grupper blir sett ned på og blir ikke en gang invitert til møtene. Det dukker også opp nye religiøse bevegelser over alt, hvor det forekommer sanne vekkelse. Men noen av disse har også blitt eksklusive og hevder at de alene har sannheten.

Og til sist så finnes det en annen splittelse i kirken som er helt og fullt uforenlig med Kristus. Det er avgrunnen mellom de store og de små: de som gjøre store ting i Herrens navn kontra de som er kalt til å gjøre mindre verk.

Gud refser den slags splittelser: "For hvem har foraktet den lille begynnelses dag?" (Sak. 4:10). Dette var ordet til israelittene som foraktet grunnsteinen til tempelet som Serubabel hadde lagt ned. De så ned på det nye verket fordi det ikke var så praktfullt som Salomos tempel.

På samme måte er det i dag, der mange pastorkonferanser legger hovedveken på å bygge Mega-kirker. Pastorer fra mindre kirker blir fortalt med rene ord: "Meld deg på seminaret til denne Mega-kirke pastoren og du vil finne nøkkelen til suksess. Du vil til slutt få en kirke som er like stor som hans." Men dette forårsaker bare at pastorene blir mer oppgitte. De vil til slutt bli overbevist om at: "Jeg gjør ikke noe av betydning for Gud. Han bruker meg ganske enkelt ikke."

Jeg ville ærlig talt gjerne bli med på en pastorkonferanse hvor alle talerne var pastorer fra små eller mellomstore kirker. Jeg har intet ønske om å høre om hvordan jeg skal bygge en stor menighet eller hvordan jeg skal få et stort kirkebudsjet. I ville heller høre på tjue-tretti pastorer fra små menigheter fortelle oss hva Gud sier til dem om den åpenbaringen de får av Kristus.

Du tenker kanskje nå: ”Jeg er et av disse små menneskene. De ting jeg gjør i Guds rike er så små. Jeg er ikke med på noe som er viktig for Herren.” Det er ikke tilfelle. La meg fortelle deg hvordan jeg tror Gud ser på hele denne saken.

De mest brukbare menneskene i Jesu Kristi kirke er de som har øyne å se med og ører til å høre med. Ja, noen mennesker gjør store ting som blir sett og hørt av mange. Men noen av disse menighetslederne har ikke øyne til å se menneskers smerte med. De er prosjektorienterte i stedet for behovsorienterte.

Det enkle faktum er at den Kristus som lever i meg ikke er blind eller døv. Og hans Ord sier: ”Men den som har jordisk gods og ser sin bror lide nød og likevel lukker sitt hjerte for ham, hvordan kan kjærligheten til Gud bli værende i ham?” (1. Joh. 3:17). Jesus ser alle behov og smerte rundt meg. Han hører stønnene og ropene fra de nødlidende og bundne. Og dersom jeg skal bli mer lik ham, så trenger jeg hans øyne for å se de samme tingene.

Dette er Kristi kjærlighet: å høre de sørgmodige rop fra de farløse, barna i slummen ... det ensomme, dempede ropet fra den homoseksuelle som er kvalm av sin synd og som drukner sine lidelser i alkohol ... de forpinte skrikene fra de sultne, de fattige, de fengslede. Å være lik Kristus er å ha slike ”øyne å se med og ører å høre med.”

Å Herre, gi meg et lyttende øre. Hjelp meg å slutte med å fortelle mennesker hvor mye jeg vet. Hjelp meg i stedet å høre hva du sier til dem som ikke har noen til å tale deres sak. Hjelp meg å være en disippel som sitter ved føttene til ukjente pastorer og tjenere i Kristi legeme som virkelig bære mye frukt. La meg høre hva du sier gjennom dem. Og la meg elske andre ikke bare i ord, men i gjerning og sannhet.

Copyright © 2005 - World Challenge, Inc.
P.O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA

Oversatt av Geir Spachmo 30.06.2005